
Shivasvarodayah

शिवस्वरोदयः

Document Information

Text title : Shivasvarodayah

File name : shivasvarodayah.itx

Category : shiva, yoga, jyotisha, sociology_astrology

Location : doc_shiva

Proofread by : Ruma Dewan

Latest update : November 17, 2025

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 19, 2026

sanskritdocuments.org

शिवस्वरोदयः

- उमामलेश्वरसंवादे -

अथ मङ्गलायराणाम् ।

मलेश्वरं नमस्कृत्य शैलजां गणनायकम् ।

गुरुं य परमात्मानं भजे संसारतारकम् ॥ १ ॥

अथ ब्रह्माण्डनिर्णयः ।

दिव्युवाच ।

देवदेव मलादेव कृपां कृत्वा ममोपरि ।

सर्वसिद्धिकरं ज्ञानं वदयस्व मम प्रभो ॥ २ ॥

कथं ब्रह्माण्डमुत्पन्नं कथं वा परिवर्तते ।

कथं विलीयते देव वद ब्रह्माण्डनिर्णयम् ॥ ३ ॥

श्वर उवाच ।

तत्त्वाद्ब्रह्माण्डमुत्पन्नं तत्त्वेन परिवर्तते ।

तत्त्वे विलीयते देवि तत्त्वाद्ब्रह्माण्डनिर्णयः ॥ ४ ॥

दिव्युवाच ।

तत्त्वमेव परं मूलं निश्चितं तत्त्ववादिभिः ।

तत्त्वस्वरूपं किं देव तत्त्वमेव प्रकाशय ॥ ५ ॥

श्वर उवाच ।

निरञ्जनो निराकार ऐको देवो मलेश्वरः ।

तस्मादाकाशमुत्पन्नमाकाशाद्वायुसम्भवः ॥ ६ ॥

वायोस्तेजस्ततश्चापस्ततः पृथ्वीसमुद्भवः ।

ऐतानि पञ्चतत्त्वानि विस्तीर्णानि पञ्चधा ॥ ७ ॥

तेभ्यो ब्रह्माण्डमुत्पन्नं तैरेव परिवर्तते ।

विलीयते य तत्रैव तत्रैव रमते पुनः ॥ ८ ॥

पञ्चतत्त्वमये दैले पञ्चतत्त्वानि सुन्दरि ।
 सूक्ष्मरूपेण वर्तन्ते ज्ञायन्ते तत्त्वयोगिभिः ॥ ९ ॥
 अथ स्वरज्ञानप्रशंसा ।
 अथ स्वरं प्रवक्ष्यामि शरीरस्थस्वरोदयम् ।
 उंसयारस्वरूपेण भवेज्ज्ञानं त्रिकालजम् ॥ १० ॥
 गुड्याद्गुड्यतरं सारमुपकारप्रकाशनम् ।
 षटं स्वरुदयं ज्ञानं ज्ञानानां मस्तके मणिः ॥ ११ ॥
 सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरं ज्ञानं सुभोधं सत्यप्रत्ययम् ।
 आश्चर्यं नास्तिके लोके आधारे त्वास्तिके जने ॥ १२ ॥
 अथ शिष्यलक्षणम् ।
 शान्ते शुद्धे सदायारे गुरुभक्त्यैकमानसे ।
 दृढचित्ते कृतज्ञे य देयं यैव स्वरुदयम् ॥ १३ ॥
 दुष्टे य दुर्जने कुद्धे नास्तिके गुरुतल्पगे ।
 डीनसत्त्वे दुरायारे स्वरज्ञानं न दीयते ॥ १४ ॥
 अथ स्वरप्रशंसा ।
 शृणु त्वं कथितं देवि देडस्थं ज्ञानमुत्तमम् ।
 येन विज्ञानमात्रेण सर्वज्ञत्वं प्रणीयते ॥ १५ ॥
 स्वरे वेदाश्च शास्त्राणि स्वरे गान्धर्वमुत्तमम् ।
 स्वरे य सर्वत्रैलोक्यं स्वरमात्मस्वरूपकम् ॥ १६ ॥
 स्वरडीनश्च दैवज्ञो नाथडीनं यथा गृहम् ।
 शास्त्रडीनं यथा वक्त्रं शिरोडीनं य यद्रूपः ॥ १७ ॥
 नाडीभेदं तथा प्राणतत्त्वभेदं तथैव य ।
 सुषुम्नामिश्रभेदं य यो जानाति स मुक्तिगः ॥ १८ ॥
 साकारे वा निराकारे शुभं वायुबलात्कृतम् ।
 कथयन्ति शुभं केचित्स्वरज्ञाने वरानने ॥ १९ ॥
 ब्रह्माण्डभाण्डपिण्डाद्याः स्वरेणैव हि निर्मिताः ।
 सृष्टिसंसारकर्ता य स्वरसाक्षान्मण्डेश्वरः ॥ २० ॥

स्वरज्ञानात्परं गुह्यं स्वरज्ञानात्परं धनम् ।
 स्वरज्ञानात्परं ज्ञानं नवा दृष्टं नवा श्रुतम् ॥ २१ ॥
 शत्रुं उच्यते स्वबले तथा मित्रसमागमः ।
 लक्ष्मीप्राप्तिः स्वरबले कीर्तिः स्वरबले सुखम् ॥ २२ ॥
 कन्याप्राप्ति स्वरबले स्वरतो राजदर्शनम् ।
 स्वरोऽण देवतासिद्धिः स्वरोऽण क्षितिपो वशः ॥ २३ ॥
 स्वरोऽण गम्यते देशो भोज्यं स्वरबले तथा ।
 लघुदीर्घं स्वरबले मलं चैव निवारयेत् ॥ २४ ॥
 सर्वशास्त्रपुराणादि स्मृतिवेदाङ्गपूर्वकम् ।
 स्वरज्ञानात्परं तत्त्वं नास्ति किञ्चिद्भ्रानने ॥ २५ ॥
 नामरूपादिकाः सर्वे मिथ्या सर्वेषु विभ्रमः ।
 अज्ञानमोक्षिता मूढा यावत्तत्त्वं न विद्यते ॥ २६ ॥
 षट् स्वरौदयं शास्त्रं सर्वशास्त्रोत्तमोत्तमम् ।
 आत्मघटप्रकाशार्थं प्रदीपकलिकोपमम् ॥ २७ ॥
 यस्मै कस्मै परस्मै वा न प्रोक्तं प्रश्नोत्तये ।
 तस्मादेतत्स्वयं ज्ञेयमात्मनोवाऽऽत्मनात्मनि ॥ २८ ॥
 न तिथिर्न च नक्षत्रं न वारो ग्रहदेवताः ।
 न च विष्टिर्यतीपातो वैधृत्याद्यास्तथैव च ॥ २९ ॥
 कुयोगो नास्त्यतो देवि भविता वा कदाचन ।
 प्राप्ते स्वरबले शुद्धे सर्वमेव शुभं क्लमम् ॥ ३० ॥
 अथ नाडीनिर्णयः ।
 देहमध्ये स्थिता नाड्यो बभ्रुरूपाः सुविस्तरात् ।
 ज्ञातव्याश्च बुधैर्नित्यं स्वदेहज्ञानोत्तमः ॥ ३१ ॥
 नाभिस्थानगकन्दोर्ध्वमङ्कुरादेव निर्गताः ।
 द्विसप्ततिसहस्राणि देहमध्ये व्यवस्थिताः ॥ ३२ ॥
 नाडीस्था कुण्डलीशक्तिर्भुजङ्गाकारशायिनी ।
 ततो दशोर्ध्वगानाड्योदशैवाधः प्रतिष्ठिताः ॥ ३३ ॥
 अथ नाडिस्थित्यादिकथनम् ।

द्वे द्वे तिर्यग्गते नाड्यश्चतुर्विंशति सङ्ख्यया ।
 प्रधाना दशनाड्यस्तु दशवायुप्रवाहिकाः ॥ ३४ ॥
 तिर्यग्धूर्वास्तथा नाड्यो वायुदेलसमन्विताः ।
 यङ्कवत्संस्थिता देहे सर्वाः प्राणसमाश्रिताः ॥ ३५ ॥

अथ नाडिभेदकथनम् ।

तासां मध्ये दश श्रेष्ठा दशानां तिस्र उत्तमाः ।
 षडा य पिङ्गला यैव सषुम्ना य तृतीयका ॥ ३६ ॥
 गान्धारी उस्तिजिह्वा य पूषा यैव यशस्विनी ।
 अलम्बुषा कुलूश्चैव शङ्भिनी दशमी तथा ॥ ३७ ॥

अथ नाडिस्थानकथनम् ।

षडा वामे स्थिता भागे पिङ्गला दक्षिणे स्मृता ।
 सषुम्ना मध्यदेशे तु गान्धारी वामयक्षुषि ॥ ३८ ॥
 दक्षिणे उस्तिजिह्वा य पूषा कर्णे य दक्षिणे ।
 यशस्विनी वामकर्णे आनने चाप्यलम्बुषा ॥ ३९ ॥
 कुलूश्च लिङ्गदेशे तु मूलस्थाने तु शङ्भिनी ।
 अेवं द्वारं समाश्रित्य तिष्ठन्ति दशनाडिकाः ॥ ४० ॥
 षडा पिङ्गला (पिङ्गलेडा)सषुम्ना य प्राणमार्गे समाश्रिताः ।
 अेता हि दशनाड्यस्तु देहमध्ये व्यवस्थिताः ॥ ४१ ॥

अथ वायुस्थानभेदकथनम् ।

नामानि नाडिकानां वातानां तु वदाम्यहम् ।
 प्राणोऽपानः समानश्च उदानो व्यान अेव य ॥ ४२ ॥
 नागः कुर्मोऽथ कृकलो देवदत्तो धनञ्जयः ।
 वृद्धि प्राणो वसेन्नित्यमपानो गुदमण्डले ॥ ४३ ॥
 समानो नाभिदेशे तु उदानः कण्ठमध्यगः ।
 व्यानो व्यापि शरीरेषु प्रधानाः दशवायवः ॥ ४४ ॥
 प्राणाद्याः पञ्चविध्याताः नागाद्याः पञ्चवायवः ।
 तेषामपि पञ्चनां स्थानानि य वदाम्यहम् ॥ ४५ ॥
 उद्गारे नाग आप्यातः कुर्मोन्मीलने स्मृतः ।

कृकलः क्षुतकृज्ज्ञेयो देवदत्तो विजृम्भणो ॥ ४६ ॥

न जडाति मृतं वापिसर्वव्यापि धनञ्जयः ।

अते नाडीषु सर्वासु भ्रमन्ते ज्वरुपिणः ॥ ४७ ॥

प्रकटं प्राणसञ्चारं लक्ष्येद्देहमध्यतः ।

छडापिङ्गलासुषुम्नाभिर्नाडीभिस्तिस्मिबुधः ॥ ४८ ॥

छडा वामे य विज्ञेया पिङ्गला दक्षिणे स्मृता ।

छडानाडीस्थिता वामा ततो व्यस्ता य पिङ्गला ॥ ४९ ॥

अथ नाडीषु सूर्ययन्द्रादिस्थितिकार्यकथनम् ।

छडायां तु स्थितश्चन्द्रः पिङ्गलायां य भास्करः ।

सुषुम्ना शम्भुरुपेण शम्भुर्दुसस्वरुपतः ॥ ५० ॥

उकारो निर्गमे प्रोक्त सकारेण प्रवेशनम् ।

उकारः शिवरुपेण सकारः शक्तिरुच्यते ॥ ५१ ॥

शक्तिरुपः स्थितश्चन्द्रो वामनाडीप्रवालकः ।

दक्षनाडीप्रवालश्च शम्भुरुपो दिवाकरः ॥ ५२ ॥

श्वासे सकारसंस्थे तु यद्दानं दीयते बुधैः ।

तद्दानं ज्वलोकैःस्मिन् कोटिकोटिगुणं भवेत् ॥ ५३ ॥

अनेन लक्ष्येद्योगी यैकचित्तः समाहितः ।

सर्वमेव विजानीयान्मार्गं वै चन्द्रसूर्ययोः ॥ ५४ ॥

ध्यायेत्तत्त्वं स्थिरे ज्वे अस्थिरे न कदाचन ।

छष्टसिद्धिर्भवेत्तस्य मडालाभो जयस्तथा ॥ ५५ ॥

चन्द्रसूर्यसमभ्यासं ये कुर्वन्ति सदा नराः ।

अतीतानागतज्ञानं तेषां उस्तगतं भवेत् ॥ ५६ ॥

वामे याऽमृतरुपा स्याज्जगदाध्यायनं परम् ।

दक्षिणे चरभागेन जगदुत्पाद्येत्सदा ॥ ५७ ॥

अथ शुभाशुभनाडिकथनम् ।

मध्यमा भवति कूरा दृष्टा सर्वत्र कर्मसु ।

सर्वत्र शुभकार्येषु वामा भवति सिद्धिदा ॥ ५८ ॥

निर्गमे तु शुभा वामा प्रवेशे दक्षिणा शुभा ।

यन्द्रः समस्तु विज्ञेयो रविस्तु विषमः सदा ॥ ५८ ॥

यन्द्रः स्त्री पुरुषः सूर्यश्चन्द्रो गौरोऽसितो रविः ।

यन्द्रनाडीप्रवाडेण सौम्यकार्याणि कारयेत् ॥ ६० ॥

अथ स्वरोदयसमयकथनम् ।

सूर्यनाडीप्रवाडेण रौद्रकर्माणि कारयेत् ।

सुषुम्नायाः प्रवाडेण भुक्तिमुक्तिं कृतानि च ॥ ६१ ॥

आदौ यन्द्रः सिते पक्षे भास्करो हि सितेतरौ ।

प्रतिपत्तो दिनान्याहुस्त्रीणि त्रीणि कृतोदयौ ॥ ६२ ॥

सार्धद्विघटिके ज्ञेयः शुक्ले कृष्णे शशी रविः ।

वह्न्यैकदिनेनैव यथा षष्टिघटीः क्रमात् ॥ ६३ ॥

वडेयुस्तद्धटीमध्ये पञ्चतत्त्वानि निर्देशयेत् ।

प्रतिपत्तो दिनान्याहुर्विपरीते विवर्जयेत् ॥ ६४ ॥

शुक्लपक्षे भवेद्दामा कृष्णपक्षे च दक्षिणा ।

जानीयात्प्रतिपत्पूर्वं योगी तद्यतमानसः ॥ ६५ ॥

शशाङ्गं वारयेद्गौत्रौ दिवा वारय भास्करम् ।

धत्याभ्यासरतो नित्यं स योगी नात्र संशयः ॥ ६६ ॥

सूर्येण बध्यते सूर्यश्चन्द्रश्चन्द्रेण बध्यते ।

यो जानाति क्रियाभेतां त्रैलोक्यं वशगं क्षणात् ॥ ६७ ॥

उदयं यन्द्रमार्गेण सूर्येणास्तमनं यदि ।

तदा ते गुणसङ्घाता विपरीतं विवर्जयेत् ॥ ६८ ॥

गुरुशुक्रबुधेन्द्रानां वासरे वामनाडिका ।

सिद्धिदा सर्वकार्येषु शुक्लपक्षे विशेषतः ॥ ६९ ॥

अर्काङ्गारकसौरीणां वासरे दक्षनाडिका ।

स्मर्त्तव्या चरकार्येषु कृष्णपक्षे विशेषतः ॥ ७० ॥

तत्त्वोदयक्रमकथनम् ।

प्रथमं वडते वायुर्द्वितीयं च तथानलः ।

तृतीयं वडते भूमिश्चतुर्थं वरुणो वडेत् ॥ ७१ ॥

सार्धद्विघटिके पञ्चक्रमेणैवोदयन्ति च ।

कृमादिकैकनाड्यां च तत्त्वानां पृथगुद्भवः ॥ ७२ ॥

अलोरात्रस्य मध्ये तु ज्ञेया द्वादशसङ्क्रमाः ।

वृषकर्कटकन्यालिमृगमीना निशाकरे ॥ ७३ ॥

मेषसिंही च कुम्भश्च तुला च मिथुनं धनुम् ।

उदये दक्षिणे ज्ञेयः शुभाशुभविनिर्णयः ॥ ७४ ॥

तिष्ठेत्पूर्वोत्तरे चन्द्रो भानुः पश्चिमदक्षिणे ।

दक्षनाड्याः प्रसारे तु न गच्छेद्याभ्यपश्चिमे ॥ ७५ ॥

वमायारप्रवाले तु न गच्छेत्पूर्वोत्तरे ।

परिपन्थिभयं तस्य गतोऽसौ न निवर्तते ॥ ७६ ॥

तत्र तस्मान्न गन्तव्यं बुधैः सर्वछितैषिभिः ।

तदा तत्र तु संयाते मृत्युरेव न संशयः ॥ ७७ ॥

शुक्लपक्षे द्वितीयायामर्के वडति चन्द्रमाः ।

दृश्यते लाभदः पुसां सौम्ये सौम्यं प्रजायते ॥ ७८ ॥

सूर्योदये यदा सूर्यश्चन्द्रश्चन्द्रोदये भवेत् ।

सिध्यन्ति सर्वकार्याणि दिवारान्निगताभ्यपि ॥ ७९ ॥

चन्द्रकाले यदा सूर्यः सूर्यश्चन्द्रोदये भवेत् ।

उद्वेगः कलडो डानिः शुभं सर्वं निवारयेत् ॥ ८० ॥

सूर्यस्य वाडे प्रवदन्ति विज्ञाः ज्ञानं लयगमस्य तु निश्चयेन ।

श्वासेन युक्तस्य तु शीतरश्मेः प्रवालकाले क्लमन्यथा स्यात् ॥ ८१ ॥

अथ विपरीतलक्षणाम् ।

यदा प्रत्यूषकालेन विपरीतोदयो भवेत् ।

चन्द्रस्थाने वल्यर्को रविस्थाने च चन्द्रमाः ॥ ८२ ॥

प्रथमे मन उद्वेगं घनडानिर्द्वितीयके ।

तृतीये गमनं प्रोक्तमिष्टनाशं चतुर्थके ॥ ८३ ॥

पञ्चमे राजयविध्वंसं षष्ठे सर्वार्थनाशनम् ।

सप्तमे व्याधिदुःभानि अष्टमे मृत्युमादिशेत् ॥ ८४ ॥

कालत्रये दिनान्यष्टौ विपरीतं यदा वडेत् ।

तदा दुष्टकलं प्रोक्तं किञ्चिन्मूनं तु शोभनम् ॥ ८५ ॥

प्रातर्मध्याह्नयोश्चन्दः सांयकाले द्विवाकरः ।
तदा नित्यं जयो लाभो विपरीतं विवर्जयेत् ॥ ८६ ॥

अथ यात्राद्विस्वरकुलकथनम् ।
वामे वा दक्षिणे वापि यत्र सङ्कमते शिवः ।
कृत्वा तत्पादमाद्यौ य यात्रा भवति सिद्धिदा ॥ ८७ ॥

यन्द्रः समपदः कार्यो रविस्तु विषमः सदा ।
पूर्णापादं पुरस्कृत्य यात्रा भवति सिद्धिदा ॥ ८८ ॥
यत्राङ्गे वलते वायुस्तदङ्गकरसत्तवात् ।
सुभोत्थितो मुभं स्पृष्ट्वा लभते वाञ्छितं कुलम् ॥ ८९ ॥

परदत्ते तथा ग्राह्ये गृहनिर्गमनेऽपि य ।
यदङ्गे वलते नाडी ग्राह्यं तेन कराङ्घ्रिणा ॥ ९० ॥

न डानिः कलडो नैव कण्टकैर्नापि भिद्यते ।
निवर्तते सुभी शैव सर्वोपद्रववर्जितः ॥ ९१ ॥

गुरुबन्धुनृपामात्येष्वन्येषु शुभदायिनी ।
पूर्णाङ्गैः भलु कर्त्तव्या कार्यसिद्धिर्मनःस्थिता ॥ ९२ ॥

अग्निशौर्याधर्मघर्षा अन्येषां वादिनिग्रहः ।
कर्त्तव्याः भलु रिक्ताङ्गैर्जयलाभसुभार्थिभिः ॥ ९३ ॥

दूरदेशे विधातव्यं गमनं तु डिमधुतौ ।
अभ्यर्णदेशे दीप्ते तु कारणाविति केचन ॥ ९४ ॥

यत्किञ्चित्पूर्वमुद्दिष्टं लाभार्थि समरागमः ।
तत्सर्वं पूर्णनाडीषु जायते निर्विकल्पकम् ॥ ९५ ॥

शून्यनाड्यां विपर्यस्तं यत्पूर्वं प्रतिपादितम् ।
जायते नान्यथा शैव यथा सर्वज्ञाभाषितम् ॥ ९६ ॥

व्यवहारे भलोऽव्याटे द्वेषिविधादिवञ्चके ।
कुपितस्वामिशौर्याधि पूर्णस्थाः स्युर्भयङ्कराः ॥ ९७ ॥

दूराध्वनि शुभश्चन्द्रो निर्विघ्नोऽभीष्टसिद्धिदः ।
प्रवेशकार्ये उेतौ य सूर्यनाडीप्रशस्यते ॥ ९८ ॥

अयोग्ये योग्यता नाऽयो योग्यस्थानेष्वयोग्यता ।
कार्यानुबन्धनो ज्ञो यथा रुद्रस्तथायरेत् ॥ ९९ ॥
यन्द्रयारे विषडते सूर्यो बलिवशं नयेत् ।
सुषुम्नायां भवेन्मोक्ष अको देवस्त्रिधास्थितः ॥ १०० ॥
शुभान्यशुभकार्याणि क्रियन्तेऽडर्निशं यदा ।
तत्तत्कार्यानुरोधेन कार्यं नाऽीप्रयावनम् ॥ १०१ ॥

अथ नाडीभेदः ।

छाकर्त्तव्यकृत्यनिरूपणम् ।
स्थिरकर्मण्यलङ्कारे दूराध्वगमने तथा ।
आश्रमे धर्मप्रासादे वस्तूनां सङ्ग्रहेऽपि य ॥ १०२ ॥
वापीकूपताऽागानां प्रतिष्ठास्तम्भदेवयोः ।
यात्रा दाने विवाडे य वस्त्रालङ्कारभूषणे ॥ १०३ ॥
शान्तिके पौष्टिके चैव द्विव्यौषधिरसायने ।
स्वस्वामीदशने मित्रे वालिज्ये कणसङ्ग्रहे ॥ १०४ ॥
गृहप्रवेशे सेवायां कृषौ य बीजवापने ।
शुभकर्मणि सन्धौ य निर्गमे य शुभः शशी ॥ १०५ ॥
विद्यारम्भादिकार्येषु बान्धवानां य दर्शने ।
जन्ममोक्षे य धर्मे य दीक्षायां मन्त्रसाधने ॥ १०६ ॥
कालविज्ञानसूत्रे तु यतुष्पादगृहागमे ।
कालव्याधिशिकित्सायां स्वामीसम्बोधने तथा ॥ १०७ ॥
गजाश्वरोहणे धन्वि गजाश्वानां य बन्धने ।
परोपकारणे चैव निधीनां स्थापने तथा ॥ १०८ ॥
गीतवाद्यादिनृत्यादौ नृत्यशास्त्रवियारणे ।
पुरग्रामनिवेशे य तिलकक्षेत्रधारणे ॥ १०९ ॥
आर्तिशोकविषादे य ज्वरिते मूर्छितेऽपि वा ।
स्वजनस्वामीसम्बन्धे अत्रादौ दारुसङ्ग्रहे ॥ ११० ॥
स्त्रीणां दन्तादिभूषायां वृष्टे रागमने तथा ।
गुरुपूजाविषादीनां यालने य वरानने ॥ १११ ॥

छडायां सिद्धदं प्रोक्तं योगाभ्यासादिकर्म य ।
 तत्रापि वर्जयेद्भ्रायुं तेज आकाशमेव य ॥ ११२ ॥
 सर्वकार्याणि सिद्ध्यन्ति दिवान्निगतान्यपि ।
 सर्वेषु शुभकार्येषु यन्द्रयारः प्रशस्यते ॥ ११३ ॥
 पिङ्गलाकर्त्तव्यकृत्यनिरुपाणम् ।
 कठिनकूरविधानां पठने पाठने तथा ।
 स्त्रीसङ्गे वेश्यागमने मडानौकाधिरोडणे ॥ ११४ ॥
 भ्रष्टकार्ये सुरापाने वीरमन्त्राद्युपासने ।
 विह्वले ध्वंसदेशादौ विषदाने य वैरिणाम् ॥ ११५ ॥
 शास्त्राभ्यासे य गमने मृगया पशुविक्रये ।
 छष्टिकाकाष्ठपाषाणरत्नघर्षणहारणे ॥ ११६ ॥
 गत्याभ्यासे यन्त्रतन्त्रे दुर्गपर्वतारोडणे ।
 धूते यौर्व्ये गजाम्बादिरथसाधनवाडने ॥ ११७ ॥
 व्यायामे मारणोख्याटे षट्कर्मादिसाधने ।
 यक्षिणीयक्षवेतालविषभूतादिनिग्रहे ॥ ११८ ॥
 भरोष्ट्रमडीषादीनां गजाम्बरोडणे तथा ।
 नदीजलौघतरणे भेषजे लिपिलेभने ॥ ११९ ॥
 मारणे मोडने स्तम्भे विद्वेषोख्याटने वशे ।
 प्रेरणे कर्षणे क्षोभे दाने य क्यविक्रये ॥ १२० ॥
 प्रेताकर्षणविद्वेषशत्रुनिग्रहणेषु य ।
 अङ्गुलस्ते वैरियुद्धे भोगे वा राजदर्शने ।
 भोज्ये स्नाने व्यवहारे दीमकार्ये रविः शुभः ॥ १२१ ॥
 भुक्तमार्गण मन्दाग्नौ स्त्रीणां वश्यादिकर्माणि ।
 शयनं सूर्यवाडेन कर्तव्यं सर्वदा बुधैः ॥ १२२ ॥
 कूराणि सर्वकर्माणि यराणि विविधानि य ।
 तानि सिद्ध्यन्ति सूर्येण नात्र कार्या विचारणा ॥ १२३ ॥
 सुषुम्नाकर्त्तव्यकृत्यनिरुपाणम् ।
 क्षणं वामे क्षणं दक्षे यदा वडति मारुतः ।

सुषुम्ना सा च विज्ञेया सर्वकार्यहरा स्मृता ॥ १२४ ॥
तस्यां नाज्यां स्थितो वह्निर्ज्वलते कालरूपकः ।
विषवत्तं विजानीयात् सर्वकार्यविनाशनम् ॥ १२५ ॥
यदाऽनुक्रममुल्लङ्घ्य यस्य नाडीद्वयं वलेत् ।
तदा तस्य विजानीयादशुभं नात्र संशयः ॥ १२६ ॥
क्षाणं वामे क्षाणं दक्षे विषमं भावमादिशेत् ।
विपरीतं क्वलं ज्ञेयं ज्ञातव्यं च वरानने ॥ १२७ ॥
उभयोरेव सञ्चार विषवन्तं विदुर्बुधाः ।
न कुर्यात्कूरसौम्यानि तत्सर्वं विह्वलं भवेत् ॥ १२८ ॥
श्रुविते मरणे प्रश्ने लाभालाभे जयाजये ।
विषमे विपरीते च संस्मरेज्जगदीश्वरम् ॥ १२९ ॥
ऋग्रे चिन्तिते कार्यं योगाभ्यासादिकर्म च ।
अन्यत्र न कर्तव्यं जयलाभसुषुम्निभिः ॥ १३० ॥
सूर्येण वडमानायां सुषुम्नायां मुहुर्मुहुः ।
शापं दद्याद्भरं दद्यात्सर्वथैव तदन्यथा ॥ १३१ ॥
नाडीसङ्क्रमणे काले तत्त्वसङ्गमनेऽपि च ।
शुभं किञ्चिन्न कर्तव्यं पुण्यदानानि कोटिधा ॥ १३२ ॥
विषमस्थोदयो यत्र मनसाऽपि चिन्तयेत् ।
यात्रा भानिकरो तस्य मृत्युः क्लेशो न संशयः ॥ १३३ ॥
पुरो वामोर्ध्वतश्चन्द्रो दक्षाधः पृष्ठतो रविः ।
पूर्णा रिक्ताविवेकोऽयं ज्ञातव्यो दैशिकैः सदा ॥ १३४ ॥
उर्ध्ववामाग्रतो दूतो ज्ञेयो वामे पथि स्थितः ।
पृष्ठे दक्षे तथाऽधस्तात्सूर्यवाडागतः शुभः ॥ १३५ ॥
अनादिर्विषमः सन्धिर्निराहारो निराकुलः ।
परं सूक्ष्मे विलीयते सा सन्ध्या सद्भिरुच्यते ॥ १३६ ॥
न वेदं वेदं षट्याहुर्वेदो वेदो न विद्यते ।
परमात्मा वेद्यते येन स वेदो वेद उच्यते ॥ १३७ ॥

न सन्ध्या सन्धिरित्याहुः सन्ध्या सन्धिर्निगद्यते ।
विषमः सन्धिगः प्राण स सन्धिः सन्धिरुच्यते ॥ १३८ ॥

अथ तत्त्ववर्णनम् ।

श्रीदिव्युवाच ।

देव देव भडादेव सर्वसंसारतारक ।

स्थितं त्वदीयलृष्टये रडस्यं वद मे प्रभो ॥ १३९ ॥

ईश्वर उवाच ।

स्वरज्ञानरडस्यात्तु न काश्चिच्छेष्टदेवता ।

स्वरज्ञानरतो योगी स योगी परमो मतः ॥ १४० ॥

पञ्चतत्त्वाद्भवेत्सृष्टिस्तत्त्वे तत्त्वं प्रलीयते ।

पञ्चतत्त्वं परं तत्त्वं तत्त्वातीतं निरञ्जनम् ॥ १४१ ॥

तत्त्वानां नामविज्ञेयं सिद्धयोगेन योगिनाम् ।

भूतानां दृष्टचिह्नानि जानातीह स्वरोत्तमः ॥ १४२ ॥

पृथिव्यापस्तथा तेजो वायुराकाशमेव च ।

पञ्चभूतात्मकं विश्वं यो जानाति स पूजितः ॥ १४३ ॥

सर्वलोकस्थज्जवानां न देहो भिन्नतत्त्वकः ।

भूर्लोकान्तासत्यपर्यन्तं नापीभेदः पृथक् पृथक् ॥ १४४ ॥

वामे वा दक्षिणे वाऽपि उदयाः पञ्च कीर्तिताः ।

अष्टधा तत्त्वविज्ञानं शृणु वक्ष्यामि सुन्दरि ॥ १४५ ॥

प्रथमे तत्त्वसङ्ख्यानं द्वितीये श्वाससन्धयः ।

तृतीये स्वरचिह्नानि यतुर्थे स्थानमेव चः ॥ १४६ ॥

पञ्चमे तस्य वर्णाश्च षष्ठे तु प्राण ओव च ।

सप्तमे स्वादसंयुक्ता अष्टमे गतिलक्षणम् ॥ १४७ ॥

अेवमष्टविधं प्राणं विषुवन्तं यरायरम् ।

स्वरात्परतरं देवि नान्यथा त्वम्भुजेक्षणो ॥ १४८ ॥

निरीक्षितव्यं यत्नेन सदा प्रत्यूषकालतः ।

कालस्य वञ्चानार्थाय कर्म कुर्वन्ति योगिनः ॥ १४९ ॥

अथ षण्मुष्मीमुद्राकथनम् ।

श्रुत्योरङ्गुष्ठके मध्याङ्गुल्यौ नासापुटद्वये ।
वदनप्रान्तके यान्याङ्गुलीर्दध्याय्य नेत्रयोः ॥ १५० ॥

अस्यान्तस्तु पृथिव्यादि तत्त्वज्ञानं भवेत्कृमात् ।
पीतश्वेदारुणश्यामैर्भिन्द्भिर्निर्गुपाधिकम् ॥ १५१ ॥
दर्पणेन समालोक्य तत्र श्वासे विनिक्षिपेत् ।
आकारैस्तु विजानीयात्तत्त्वभेदं विचक्षणः ॥ १५२ ॥

अथ तत्त्वाकारेत्यादिनिर्णयकथनम् ।
यतुरस्रं यार्धयन्द्रं त्रिकोणं वर्तुलं स्मृतम् ।
भिन्द्भिस्तु नभो (मनो)ज्ञेयमाकारैस्तत्त्वलक्षणम् ॥ १५३ ॥

मध्ये पृथ्वी ङ्यघश्चापश्चोर्ध्वं वलति यानलः ।
तिर्यग्वायुप्रवालश्च नभो वलति सङ्कमे ॥ १५४ ॥

आपः श्वेताः क्षितिः पीता रक्तवर्णा लुताशनः ।
मारुतो नीलशुभ्रत आकाशः सर्ववर्णकः ॥ १५५ ॥

स्कन्धद्वये स्थितो वह्निर्नाभिमूले प्रभञ्जनः ।
जानुदेशे क्षितिस्तोयं पादान्ते मस्तके नभः ॥ १५६ ॥

माडेयं मधुरं स्वादे काषायं जलमेव च ।
तीक्ष्णं तेजस्समीरोऽम्बं आकाशं कटुकं तथा ॥ १५७ ॥

अष्टङ्गुलं वडेद्रायुरनलश्चतुरङ्गुलम् ।
द्वादशाङ्गुलमाडेयं वारुणं षोडशाङ्गुलम् ॥ १५८ ॥

उर्ध्वं मृत्युरधः शान्तिस्तिर्यगुभ्याटनं तथा ।
मध्ये स्तम्भं विजानीयान्नभः सर्वत्र मध्यमम् ॥ १५९ ॥

अथ तत्त्वस्वरूपकर्तव्यादिकथनम् ।
पृथिव्यां स्थिरकर्माणि चरकर्माणि वारुणे ।
तेजसि कूरकर्माणि मारणोभ्याटनेऽनिले ॥ १६० ॥
व्योम्नि किञ्चिन्न कर्तव्यमभ्यसेधोगसेवनम् ।
शून्यता सर्वकार्येषु नात्र कार्या विचारणा ॥ १६१ ॥
पृथ्वीजलाभ्यां सिद्धिः स्थान्मृत्युर्वह्नौ क्षयोऽनिले ।
नभसो निष्कलं सर्वं ज्ञातव्यं तत्त्व वेदिभिः ॥ १६२ ॥

चिरलाभः क्षितौ ज्ञेयस्तत्क्षणे तोयतत्पतः ।
 डानिः स्याद्भ्रिवाताभ्यां नभसो निष्कलं भवेत् ॥ १६३ ॥
 पीतः शनैर्मध्यवाडी उनुय्यावदुरुध्वनिः ।
 क्वोष्णः पार्थिवो वायुः स्थिरकार्यप्रसाधकः ॥ १६४ ॥
 अधोवाडी गुरुध्वानः शीघ्रगः शीतलः स्थितः ।
 यः षोडशाङ्गुलो वायुः स आपः शुभकर्मकृत ॥ १६५ ॥
 आवर्तगश्चात्युष्णश्च शोषामश्चतुरङ्गुलः ।
 उर्ध्ववाडि य यः कूरः कर्मकारी स तेजसः ॥ १६६ ॥
 उष्णः शीतः कृष्णवर्णस्तिर्यगाभ्यष्टकाङ्गुलः ।
 वायुः पवनसंज्ञस्तु चरकर्मप्रसाधकः ॥ १६७ ॥
 यः समीरः समरसः सर्वतत्त्वगुणावलः ।
 आम्भरं तं विजानीयाद्योगिनां योगदायकम् ॥ १६८ ॥
 पीतवर्णं यतुष्कोणं मधुरं मध्यमाश्रितम् ।
 भोगदं पार्थिवं तत्त्वं प्रवाडे द्वादशाङ्गुलम् ॥ १६९ ॥
 श्वेतमर्धेन्दुसङ्काशं स्वादुकाषायमार्द्रकम् ।
 लाभकृद्धारुणं तत्त्वं प्रवाडे षोडशाङ्गुलम् ॥ १७० ॥
 रक्तं त्रिकोणं तीक्ष्णं य उर्ध्वभाप्रवालकम् ।
 दीप्तं य तैजसं तत्त्वं प्रवाडे यतुरङ्गुलम् ॥ १७१ ॥
 नीलं य वर्तुलाकारं स्वाद्भ्राम्लं तिर्यगाश्रितम् ।
 यपलं मारुतं तत्त्वं प्रवाडेऽष्टाङ्गुलं स्मृतम् ॥ १७२ ॥
 वर्णाकारं स्वादवाडेष्वव्यक्तं सर्वगामिनम् ।
 भोक्षदं नभसं तत्त्वं सर्वकार्येषु निष्कलम् ॥ १७३ ॥
 अथ शुभाशुभतत्त्वविचारः ।
 पृथ्वीजले शुभे तत्त्वे तेजोमिश्रं क्लोदयम् ।
 डानिमृत्युकरौ पुंसामशुभौ व्योममारुतौ ॥ १७४ ॥
 आपूर्वपश्चिमे पृथ्वीतेजश्च दक्षिणे तथा ।
 वायुश्चोत्तरदिग्ज्ञेयो मध्ये कोणगतं नभः ॥ १७५ ॥
 यन्त्रे पृथ्वीजले स्यातां सूर्येऽग्निर्वा यदा भवेत् ।

तदा सिद्धिर्न सन्देहः सौम्यासौम्येषु कर्मसु ॥ १७६ ॥

लाभः पृथ्वीकृतोऽह्नि स्यान्निशायां लाभकृज्जलम् ।

वह्नी मृत्युः क्षयो वायुर्नभःस्थानं दहेत्कवचित् ॥ १७७ ॥

श्रुवितव्ये जये लाभे कृष्यां य धनकर्मणि ।

मन्त्रार्थे युद्धप्रश्ने य गमनागमने तथा ॥ १७८ ॥

आयाति वारुणे तत्त्वे शत्रुरस्ति शुभं क्षितौ ।

प्रयाति वायुतोऽन्यत्र छान्निमृत्यू नभोऽनले ॥ १७९ ॥

अथ प्रश्नविचारः ।

पृथिव्यां मूलचिन्ता स्याज्ज्ज्वनस्य जलवातयोः ।

तेजसा धातुचिन्ता स्याच्छून्याकाशतो वदेत् ॥ १८० ॥

पृथिव्यां भङ्गुपादाः स्युर्द्विपदस्तोयवायुतः ।

तेजस्येव यतुष्पादो नभसा पादवर्जितः ॥ १८१ ॥

कुजो वह्नी रविः पृथ्वी सौरिरापः प्रकीर्तितः ।

वायुस्थानास्थितो राहुर्दशरन्ध्रप्रवाहकः ॥ १८२ ॥

जलं यन्द्रो बुधः पृथ्वी गुरुर्वातः सितोऽनलः ।

वामनाऽयां स्थिताः सर्वे सर्वकार्येषु निश्चिताः ॥ १८३ ॥

पृथ्वी बुधो जलं येन्दुः शुक्रो वह्नी रविः कुजः ।

वायू राहुश्शनी व्योम गुरुदेव प्रकीर्तितः ॥ १८४ ॥

प्रश्नासप्रश्न आदित्ये यदि राहुर्गतोऽनिले ।

तदाऽसौ यलितो ज्ञेयः स्थानान्तरमपेक्षते ॥ १८५ ॥

आयाति वारुणे तत्त्वे तत्रैवास्ति शुभं क्षितौ ।

प्रवासी पवनेऽन्यत्र मृत्युरेवानले भवेत् ॥ १८६ ॥

पार्थिवे मूलविज्ञानं शुभकार्यं जले तथा ।

आग्नेये धातुविज्ञानं व्योम्नि शून्यं विनिर्दिशेत् ॥ १८७ ॥

तुष्टिः पुष्टि रतिः कीडा जयदर्शो धराजले ।

तेजो वायोश्च सुमाक्षो ज्वरकम्पः प्रवासिनः ॥ १८८ ॥

गतायुर्मृत्युराकाशे तत्त्वस्थाने प्रकीर्तिता ।

द्वादशैताः प्रयत्नेन ज्ञातव्या दैशिकैः सदा ॥ १८९ ॥

पूर्वायां पश्चिमे याभ्यां उत्तरस्यां तथाऽमम् ।
पृथिव्यादीनि भूतानि बलिष्ठानि विनिर्दिशेत् ॥ १८० ॥

अथ तत्त्वगुणकथनम् ।

पृथिव्यापस्तथा तेजो वायुराकाशमेव च ।
पञ्चभूतात्मको दैहो ज्ञातव्यश्च वरानने ॥ १८१ ॥

अस्थिमांसं त्वया नाडी रोमञ्चैव तु पञ्चमम् ।
पृथ्वी पञ्चगुणाः प्रोक्ता ब्रह्मज्ञानेन भाषितम् ॥ १८२ ॥

शुक्लशोणितमज्जाम् मूत्रं लालं च पञ्चमम् ।
आपः पञ्चगुणाः प्रोक्ता ब्रह्मज्ञानेन भाषितम् ॥ १८३ ॥

क्षुधा तृषा तथा निद्रा कान्तिरालस्यमेव च ।
तेजः पञ्चगुणं प्रोक्तं ब्रह्मज्ञानेन भाषितम् ॥ १८४ ॥

घावनं यवनं ग्रन्थिः सङ्कोचनप्रसारणे ॥
वायोः पञ्चगुणाः प्रोक्ता ब्रह्मज्ञानेन भाषितम् ॥ १८५ ॥

रागद्वेषौ तथा लज्जा भयं मोहश्च पञ्चमः ।
नभः पञ्चगुणं प्रोक्तं ब्रह्मज्ञानेन भाषितम् ॥ १८६ ॥

पृथ्व्याः पलानि पञ्चाशच्चत्वारिंशत्तथामभसः ।
अग्नेस्त्रिंशत्पुनर्वायो विंशतिर्नभसो दश ॥ १८७ ॥

पृथिव्यां शिरकालेन लाभश्चापः क्षणाद्भवेत् ।
जायते पवने स्वल्पः सिद्धौऽप्यग्नौ विनश्यति ॥ १८८ ॥

पृथ्व्याः पञ्च उग्रपां वेदा गुणास्तेजो द्विवायुतः ।
नभस्येकगुणश्चैव तत्त्वज्ञानमिदं भवेत् ॥ १८९ ॥

कूटारकृत्प्रस्फुटिता विदीर्णा पतिता धरा ।
ददाति सर्वकार्येषु अवस्थासदृशं क्लमम् ॥ २०० ॥

अथ नक्षत्रतत्त्वकथनम् ।

धनिष्ठा रोहिणी ज्येष्ठाऽनुराधा श्रवणं तथा ।
अभिजिद्दुत्तराषाढा पृथ्वीतत्त्वमुदाहृतम् ॥ २०१ ॥

पूर्वाषाढा तथाश्चेषा भूलमार्द्रा च रेवती ।

उत्तराभाद्रपदा तोयतत्त्वं शतभिषङ् प्रिये ॥ २०२ ॥

भरणी कृत्तिकापुष्यौ मघा पूर्वा य इल्गुनी ।

पूर्वाभाद्रपदा स्वाती तेजस्तत्त्वमिति प्रिये ॥ २०३ ॥

विषाभोत्तरङ्गाल्गुन्यौ ङस्तथित्रे पुनर्वसुः ।

अश्विनी मृगशीर्षे य वायुतत्त्वमुदाहृतम् ॥ २०४ ॥

अथ सिद्धिविचारः ।

वडन्नाडीस्थितो दूतो यत्पृच्छति शुभाशुभम् ।

तत्सर्वं सिद्धिमापनोति शून्ये शून्यं न संशयः ॥ २०५ ॥

पूर्वोऽपि निर्गमश्चासे सुतत्त्वेऽपि न सिद्धिदः ।

सूर्यश्चन्द्रोऽथवा नृणां सङ्गुले सर्वसिद्धिदः ॥ २०६ ॥

तत्त्वे रामो जयं प्राभः सुतत्त्वे य धनञ्जयः ।

कौरवा निडताः सर्वे युद्धे तत्त्वविपर्ययात् ॥ २०७ ॥

जन्मान्तरीयसंस्कारात्प्रसादाद्यथा गुरोः ।

केषाञ्चिज्जायते तत्त्ववासना विमलात्मना ॥ २०८ ॥

अथ तत्त्वबीजध्यानवर्णनम् ।

वं बीजं धरणीं ध्यायेद्यत्तुरस्रां सुपीतभाम् ।

सुगन्धां स्वर्णवर्णाभां प्राप्नुयाद्देहलाघवम् ॥ २०९ ॥

वं बीजं वारुणं ध्यायेत्तत्त्वमर्द्धशशिप्रभम् ।

क्षुत्पृष्णादिसिद्धिषुत्वं जलमध्ये य मज्जनम् ॥ २१० ॥

रं बीजमग्निं ध्यायेत्त्रिकोणमरुणप्रभम् ।

बह्वन्नपानभोक्तृत्वमातपाग्निसिद्धिषुता ॥ २११ ॥

यं बीजं पवनं ध्यायेद्दूर्तुलं श्यामलप्रभम् ।

आकाशगमनाद्यं य पक्षिवद्गमनं तथा ॥ २१२ ॥

हुं बीजं गगनं ध्यायेन्निराकारं अद्भुतप्रभम् ।

ज्ञानं त्रिकालविषयमैश्वर्यमणिमादिकम् ॥ २१३ ॥

स्वरज्ञानी नरो यत्र धनं नास्ति ततः परम् ।

गम्यते तु स्वरज्ञानं लयनायासं क्लं भवेत् ॥ २१४ ॥

श्री देव्युवाच ।

देव देव मडादेव मडाज्ञानं स्वरोदयम् ।
त्रिकालविषयं यैव कथं भवति शङ्कर ॥ २१५ ॥

ईश्वर उवाच ।
अर्थकालजयप्रश्नशुभाशुभमिति त्रिधा ।
अेतत्रिकालविज्ञानं नान्यद्भवति सुन्दरि ॥ २१६ ॥

तत्त्वे शुभाशुभं कार्यं तत्त्वे जयपराजयौ ।
तत्त्वे सुभिक्षदुर्भिक्षे तत्त्वं त्रिपादमुच्यते ॥ २१७ ॥

अथ प्राणगतिकथनम् ।

श्री देव्युवाच ।
देव देव मडादेव सर्वसंसारसागरे ।
किं नराणां परं मित्रं सर्वकार्यार्थसाधकम् ॥ २१८ ॥

ईश्वर उवाच ।
प्राण एव परं मित्रं प्राण एव परः सभा ।
प्राणतुल्यो परो बन्धुर्नास्ति नास्ति वरानने ॥ २१९ ॥

श्रीदेव्युवाच ।
कथं प्राणस्थितो वायुर्दंडः किं प्राणरूपकः ।
तत्त्वेषु सञ्चरन्प्राणो ज्ञायते योगिभिः कथम् ॥ २२० ॥

श्रीशिव उवाच ।
कायानगरमध्यस्थो मारुतो रक्षपालकः ।
प्रवेशे दशभिः प्रोक्तो निर्गमे द्वादशाङ्गुलः ॥ २२१ ॥

गमने तु यत्तुर्विशन्नेत्रवेदास्तु धावने ।
मैथुने पञ्चषष्टिश्च शयने च शताङ्गुलम् ॥ २२२ ॥

प्राणस्थ तु गतिर्देवि स्वभावाद्वाद्वादशाङ्गुला ।
भोजने वमने यैव गतिरष्टादशाङ्गुलम् ॥ २२३ ॥

अेकाङ्गुले कृते न्यूनं प्राणो निष्कामता मता ।
आनन्दस्तु द्वितीये स्यात्कविशक्तिस्तृतीयके ॥ २२४ ॥

वायां सिद्धिश्चतुर्थे च दूरदृष्टिस्तु पञ्चमे ।
षष्ठे त्वाकाशगमनं चाण्डवेगश्च सप्तमे ॥ २२५ ॥

अष्टमे सिद्धयश्चैव नवमे निधयो नव ।
दशमे दशमूर्तिश्च (दशरूपाणि)छायाचैकादशे भवेत् ॥ २२६ ॥

द्वादशे उंसयारश्च गङ्गामृतसं पिबेत् ।
आनन्नाग्रं प्राणपूर्णे कस्य भक्ष्यं च भोजनम् ॥ २२७ ॥

एवं प्राणविधिः प्रोक्तः सर्वकार्यफलप्रदः ।
ज्ञायते गुरुवाक्येन न विद्याशास्त्रकोटिभिः ॥ २२८ ॥

प्रातश्चन्द्रो रविः सायं यद्वि दैवान्न लभ्यते ।
मध्याह्नमध्यरात्राय्य परतस्तु प्रवर्तते ॥ २२९ ॥

अथ युद्धप्रकरणम् ।

दूरयुद्धे जयी चन्द्रः समासन्ने दिवाकरः ।
वडन्नाड्यां गतः पादः सर्वसिद्धिप्रदायकः ॥ २३० ॥

यात्रारम्भे विवाडे च प्रवेशे नगरादिके ।
शुभकार्याणि सिद्ध्यन्ति चन्द्रयारेषु सर्वदा ॥ २३१ ॥

अयनतिथिदिनेशैः स्त्रीयतत्त्वे च युक्ते
यद्वि वडति कदाचिदैवयोगेन पुंसाम् ।
स जयति रिपुसैन्यं स्तम्भमात्रस्वरेण
प्रभवति न च विघ्नं केशवस्यापि लोके ॥ २३२ ॥

शुभं रक्ष शुभं रक्ष शुवाङ्गे परिधाय च ।
शुभो जपति यो युद्धे शुभं जयति मेदिनीम् ॥ २३३ ॥

भूमौ जले च कर्त्तव्यं गमनं शान्तिकर्मसु ।
वह्नौ वायौ प्रदीपेषु षे पुनर्नोभयेष्वपि ॥ २३४ ॥

शुभेन शस्त्रं भङ्गीयाश्शुभेनैव विडाशयेत् ।
शुभेन प्रक्षिपेच्छस्त्रं युद्धे जयति सर्वदा ॥ २३५ ॥

आकृष्य प्राणपवनं समारोहेत वाहनम् ।
समुत्तरे पदं दद्यात् सर्वकार्याणि साधयेत् ॥ २३६ ॥

अपूर्णे शत्रुसामग्री पूर्णे वा स्वभवं तथा ।
दुरुते पूर्णतत्त्वस्थो जयत्येको वसुन्धराम् ॥ २३७ ॥

या नाडी वडते याङ्गे तस्यामेवाधिदेवता ।

सन्मुपेऽपि दिशा तेषां सर्वकार्यकृत्वप्रदा ॥ २३८ ॥

आदौ तु क्रियते मुद्रा पश्चाद्बुद्धं समाचरेत् ।

सर्पमुद्रा कृता येन तस्य सिद्धिर्न संशयः ॥ २३९ ॥

यन्मूलादेऽप्यथ सूर्यवाले भटाः समायान्ति य योद्धुकाभाः ।

समीरणास्तत्त्वविदां प्रतीतो या शून्यता सा प्रतिकार्यनाशम् ॥ २४० ॥

यां दिशं वडते वायुर्युद्धं तद्दिशि दापयेत् ।

जयत्येव न सन्देहः शङ्कोऽपि यदि याग्रतः ॥ २४१ ॥

यत्र नाज्यां वडेद्रायुस्तद्दुग्गे प्राणमेव य ।

आकृष्य गच्छेत्कृष्णान्तं जयत्येव पुरन्दरम् ॥ २४२ ॥

प्रतिपक्षप्रदारेभ्यः पूर्वाङ्गे योऽभिरक्षति ।

न तस्य शिपुभिः शक्तिर्भलिष्ठैरपि लुच्यते ॥ २४३ ॥

अङ्गुष्ठतर्जनीवंशे पादाङ्गुष्ठे तथा ध्वनिः ।

युद्धकाले य कर्त्तव्यो लक्षयोद्धृजयी भवेत् ॥ २४४ ॥

निशाकरे रवौ वारे मध्ये यस्य समीरणः ।

स्थितो रक्षेद्दिगन्तानि जयकाङ्क्षी गतः सदा ॥ २४५ ॥

श्वासप्रवेशकाले तु दूतो जल्पति वाञ्छितम् ।

तस्यार्थः सिद्धिमायाति निर्गमे नैव सुन्दरि ॥ २४६ ॥

वाभादीन्यपि कार्याणि पृष्टानि कीर्त्तितानि य ।

शुवे विशति सिद्ध्यन्ति ढानिर्निःसरणे भवेत् ॥ २४७ ॥

नरे दक्ष स्वकीया य स्त्रियां वामा प्रशस्यते ।

कुम्भको युद्धकाले य तिस्रो नाज्यस्त्रयीगतिः ॥ २४८ ॥

लकारस्य सकारस्य विना भेदं स्वरः कथम् ।

सोऽलं लंसपदेनैव शुवो जपति सर्वदा ॥ २४९ ॥

शून्याङ्गं पूरितं कृत्वा शुवाङ्गे गोपयेज्जयम् ।

शुवाङ्गे घातमाप्नोति शून्याङ्गे रक्षते सदा ॥ २५० ॥

वामे वा यदि वा दक्षे यदि पृच्छति पृच्छकः ।

पूर्वो घातो न जायेत शून्ये घातं विनिर्दिशेत् ॥ २५१ ॥

भूतत्वेनोदरे घातः पदस्थानेऽम्बुना भवेत् ।
 उरुस्थानेऽश्रितत्वेन करस्थाने च वायुना ॥ २५२ ॥
 शिरसि व्योमतत्त्वे च ज्ञातव्यो घातनिर्णयः ।
 अथैव पञ्चविधो घातः स्वरशास्त्रे प्रकाशितः ॥ २५३ ॥
 युद्धकाले यदा यन्द्रः स्थायी जयति निश्चितम् ।
 यदा सूर्यप्रवालस्तु यायी विजयते सदा ॥ २५४ ॥
 जयमध्ये तु सन्देहो नाडीमध्ये तु लक्षयेत् ।
 सुषुम्नायां गते प्राणो समरे शत्रुसङ्कटम् ॥ २५५ ॥
 यस्यां नाड्या भवेत्स्वारस्तां दिशं युधि संश्रयेत् ।
 तदाऽसौ जयमाप्नोति नात्रकार्या विचारणा ॥ २५६ ॥
 यद्वि सङ्ग्रामकाले तु वामनाडी सदा वडेत् ।
 स्थायिनो विजयं विधाद्विपुवश्यद्योऽपि च ॥ २५७ ॥
 यद्वि सङ्ग्रामकाले च सूर्यस्तु व्यावृत्तो वडेत् ।
 तदा यायिजयं विधात् सदेवासुरमानवे ॥ २५८ ॥
 रणे उरति शत्रुस्तं वामायां प्रविशेन्नरः ।
 स्थानं विषुवचारेण जयः सूर्येण धावता ॥ २५९ ॥
 युद्धद्वये कृते प्रश्ने पूर्णस्य प्रथमे जयः ।
 रिक्ते यैव द्वितीयस्तु जयी भवति नान्यथा ॥ २६० ॥
 पूर्णनाडीगतः पृष्ठे शून्याङ्गं च तदाऽग्रतः ।
 शून्यस्थाने कृतः शत्रुभिर्जयते नात्र संशयः ॥ २६१ ॥
 वामाचारे समं नाम यस्य तस्य जयो भवेत् ।
 पृच्छको दक्षिणे भागे विजयी विषमाक्षरः ॥ २६२ ॥
 यदा पृच्छति यन्द्रस्य तदा सन्धानमादिशेत् ।
 पृच्छेद्यदा तु सूर्यस्य तदा जानीहि विग्रहम् ॥ २६३ ॥
 पार्थिवे च समं युद्धं सिद्धिर्भवति वारुणे ।
 युद्धे हि तेजसो भङ्गो मृत्युर्वायौ नभस्यपि ॥ २६४ ॥
 अथ रुद्धस्वरज्ञानोपायकथनम् ।
 निमित्ततः प्रमादाद्वा यदा न ज्ञायतेऽनिलः ।

पृच्छाकाले तदा कुर्याद्विदं यत्नेन बुद्धिमान् ॥ २६५ ॥

निश्चलां धारणां कृत्वा पुष्पं उस्तान्निपातयेत् ।

पूर्णाङ्गे पुष्पपतनं शून्यं वा तत्परं भवेत् ॥ २६६ ॥

तिष्ठन्नपविशंश्चापि प्राणमाकर्षयन्निजम् ।

मनोभङ्गमकुर्वाणः सर्वकार्येषु जिवति ॥ २६७ ॥

न कालो विविधं धीरे न शस्त्रं न य पन्नगाः ।

न शत्रुव्याधियौराधाः शून्यस्थानाशितुं क्षमाः ॥ २६८ ॥

जुवेन स्थापयेद्वायुं जुवेनारम्भयेत्पुनः ।

जुवेन क्रीडते नित्यं ध्रुते जयति सर्वदा ॥ २६९ ॥

स्वरज्ञानीभलादत्रे निष्कलं कोटिधा भवेत् ।

छन्दोके परत्रापि स्वरज्ञानी भवी सदा ॥ २७० ॥

दशशतायुतं लक्षं देशाधिपभवं क्वचित् ।

शतकृतु सुरेन्द्राणां भवं कोटिगुणं भवेत् ॥ २७१ ॥

दिव्युवाच ।

परस्परं मनुष्याणां युद्धे प्रोक्तो जयस्त्वया ।

यमयुद्धे समुत्पन्ने मनुष्याणां कथं जयः ॥ २७२ ॥

ईश्वरोवाच ।

ध्यायेद्देवं स्थिरो जुवं जुहुयाज्जुव सङ्गमे ।

छष्टसिद्धिर्भवेत्तस्य मढालाभो जयस्तथा ॥ २७३ ॥

निराकारात्समुत्पन्नं साकारं सकलं जगत् ।

तत्साकारं निराकारज्ञाने भवति तत्क्षणात् ॥ २७४ ॥

अथ वशीकरणाप्रकरणम् ।

श्रीदिव्युवाच ।

नरयुद्धं यमयुद्धं त्वया प्रोक्तं मलेश्वर ।

छदानीं देवदेवानां वशीकारणकं वद ॥ २७५ ॥

ईश्वरोवाच ।

चन्द्रं सूर्येण याकृष्य स्थापयेज्जुवमाण्डले ।

आजन्मवशगा रामा कथितेयं तपोधनेः ॥ २७६ ॥

श्रुवेन गृह्यते श्रुवो श्रुवो श्रुवस्य दीयते ।
 श्रुवस्थाने गतो श्रुवो आला श्रुवान्तकारकः ॥ २७७ ॥
 रात्र्यन्तयामवेलायां प्रसुप्ते कामिनिजने ॥
 ब्रह्मश्रुवं पिबेद्यस्तु आलाप्राणारो नरः ॥ २७८ ॥
 अष्टाक्षरं जपित्वा तु तस्मिन् काले गते सति ।
 तत्क्षणां दीयते यन्द्रो तु मोहमायाति कामिनी ॥ २७९ ॥
 शयने वा प्रसङ्गे वा युवत्यालिङ्गनेऽपि वा ।
 यः सूर्येण पिबेद्यन्द्रं स भवेन्मकरध्वजः ॥ २८० ॥
 शिव आलिङ्ग्यते शक्त्या प्रसङ्गे दक्षिणेऽपि वा ।
 तत्क्षणाद्वापयेद्यस्तु मोहयेत्कामिनीशतम् ॥ २८१ ॥
 सप्त नव त्रयः पञ्च वारा-सङ्गस्तु सूर्यभे ।
 यन्त्रे द्वितुयषट्कृत्वा वश्या भवति कामिनी ॥ २८२ ॥
 सूर्ययन्द्रौ समाकृष्य सर्पाकान्त्याऽधरोष्ठयोः ।
 मलापन्ने मुष्णं स्पृष्ट्वा वारं वारमिदं यरेत् ॥ २८३ ॥
 आप्राणामिति पद्मस्य यावन्निद्रावशं गता ।
 पश्चाज्जागृति वेलायां योष्यते गलयक्षुषी ॥ २८४ ॥
 अनेन विधिना कामी वशयेत्सर्वकामिनीः ।
 धृष्टं न वाच्यमस्मिन्नित्याज्ञा परमेश्वरि ॥ २८५ ॥
 अथ गर्भप्रकरणम् ।
 ऋतुकालभवा नारी पञ्चमेऽह्नि यदा भवेत् ।
 सूर्ययन्द्रमसोर्योगे सेवनात्पुत्र सम्भवः ॥ २८६ ॥
 शङ्खवल्लीं गवां दृग्धे पृथ्व्यापो वडते यदा ।
 भर्तुरेव वदेद्वाक्यं गर्भं देहि त्रिभिर्वयः ॥ २८७ ॥
 ऋतुस्नाता पिबेन्नारी ऋतुदानं तु योजयेत् ।
 रुपलावण्यसम्पन्नो नरसिंहः प्रसूयते ॥ २८८ ॥
 सुषुम्ना सूर्यवाडेन ऋतुदानं तु योजयेत् ।
 अङ्गीनः पुमान्यस्तु जायते त्रासविग्रहः ॥ २८९ ॥

विषमाङ्गे द्विवारात्रौ विषमाङ्गे द्विनाधिपः ।
 यन्द्रेनेत्राग्नि तत्त्वेषु वन्द्या पुत्रमवाप्नुयात् ॥ २६० ॥
 ऋत्वारभ्मे रविः पुंसां स्त्रीणां च सुधाकरः ।
 उभयोः सङ्गमे प्राप्तो वन्द्या पुत्रमवाप्नुयात् ॥ २६१ ॥
 ऋत्वारभ्मे रविः पुंसां शुक्रान्ते च सुधाकरः ।
 अनेन कर्मयोगेन नादत्ते दैवदारुकम् ॥ २६२ ॥
 यन्द्रनाडी यदा प्रश्ने गर्भे कन्या तदा भवेत् ।
 सूर्यो भवेत्तदा पुत्रो द्वयोर्गर्भो विहन्यते ॥ २६३ ॥
 पृथ्व्यां पुत्री जले पुत्रः कन्यका तु प्रभञ्जने ।
 गर्भपातस्तेजसि स्थान्नभस्यपि नपुंसकः ॥ २६४ ॥
 यन्द्रे स्त्री पुरुषः सूर्ये मध्यमार्गे नपुंसकः ।
 गर्भप्रश्ने यदा दूतः पूर्णो पुत्रः प्रजायते ॥ २६५ ॥
 शून्ये शून्यं युगे युगं गर्भपातश्च सङ्कमे ।
 तत्त्ववित्स विजानीयादथितं तत्तु सुन्दरि ॥ २६६ ॥
 गर्भाधानं मारुते स्यास्य दुःभी दिक्षु भ्यातो वारुणे सौभ्ययुक्तः ।
 गर्भस्त्रावः स्वल्पश्रुवश्च वह्नौ भोगी भव्यः पार्श्वेनार्थयुक्तः ॥ २६७ ॥
 धनवासौभ्ययुक्तश्च भोगवानर्थसंस्थितिः ।
 स्थान्नित्यं वारुणे तत्त्वे व्योम्नि गर्भो विनश्यति ॥ २६८ ॥
 माडेन्द्रे सुसुतोत्पत्तिवारुणे दृढिता भवेत् ।
 शेषेषु गर्भानिः स्याज्जातमात्रस्य वा मृतिः ॥ २६९ ॥
 रविमध्यगतश्चन्द्रश्चन्द्रमध्यगतो रविः ।
 ज्ञातव्यं गुरुतः शीघ्रं न वेदशास्त्रकोटिभिः ॥ ३०० ॥
 अथ संवत्सरङ्कलकथनम् ।
 यैत्रशुक्लप्रतिपदि प्रातस्तत्त्वविभेदतः ।
 पश्येद्विषयक्षणे योगी दक्षिणो योत्तरायणे ॥ ३०१ ॥
 यन्द्रोदयस्य वेलायां वलमानोऽत्र तत्त्वतः ।
 पृथिव्यापस्तथा वायुः सुभिक्षं सर्वस्यजम् ॥ ३०२ ॥
 तेजोव्योम्नोर्भयं धोरं दुर्भिक्षं कालतत्त्वतः ।

अेवं तत्त्वकृलं ज्ञेयं वर्षे मासे दिनेष्वपि ॥ ३०३ ॥
 मध्यमा भवति कूरा दृष्टा सर्वेषु कर्मसु ।
 देशभङ्गमडारोगकलेषकष्टादिदुःखदा ॥ ३०४ ॥
 मेघसङ्क्रान्तिवैलायां स्वरभेदं विचारयेत् ।
 संवत्सरकृलं भूयाल्लोकानां तत्त्वचिन्तकः ॥ ३०५ ॥
 पृथिव्यादिकतत्त्वेन दिनमासाब्दजं कृलम् ।
 शोभनं य यथा दृष्टं व्योमभारुतवह्निभिः ॥ ३०६ ॥
 सुभिक्षं राष्ट्रवृद्धिः स्याद्भङ्गसस्या वसुन्धरा ।
 भङ्गुवृष्टिस्तथा सौम्यं पृथ्वीतत्त्वं वडेद्यदि ॥ ३०७ ॥
 अतिवृष्टिः सुभिक्षं स्यादारोग्यं सौम्यमेव य ।
 भङ्गुसस्या तथा पृथ्वी अमत्त्वं वडेद्यदि ॥ ३०८ ॥
 दुर्भिक्षं राष्ट्रभङ्गः स्याद्दुत्पत्तिश्च विनश्यति ।
 अल्पादल्पतरा वृष्टिरग्नितत्त्वं वडेद्यदि ॥ ३०९ ॥
 उत्पातोपद्रवाः भीतिरल्पा वृष्टिस्युरीतयः ।
 मेघसङ्क्रान्तिवैलायां वायुतत्त्वं वडेद्यदि ॥ ३१० ॥
 मेघसङ्क्रान्तिवैलायां व्योमतत्त्वं वडेद्यदि ।
 तत्रापि शून्यता ज्ञेया सस्यादीनां सुभस्य य ॥ ३११ ॥
 पूर्णप्रवेशने श्वासे सस्यं तत्त्वेन सिद्ध्यति ।
 सूर्यचन्द्रेऽन्यथाभूते सङ्ग्रहः सर्वसिद्धिदः ॥ ३१२ ॥
 विषमे वह्नितत्त्वं स्याज्ज्ञायते डेवलं नभः ।
 तत्कुर्याद्भस्तुसङ्ग्राहो द्विमासे य मडर्घता ॥ ३१३ ॥
 रवौसङ्क्रमते नाडी यन्द्रमन्ते प्रसर्पिता ।
 भानिले वह्नियोगेन रौरवं जगतीतले ॥ ३१४ ॥
 अथ रोगप्रकरणम् ।
 मडीतत्त्वे स्वरोगश्च जले य जलमातृतः ।
 तेजसी भेटवाटीस्था शाकिनीपितृदोषतः ॥ ३१५ ॥
 आदौ शून्यागतो दूतः पश्चात्पूर्णे विशेद्यदि ।
 मूर्च्छितोऽपि ध्रुवं ज्ञेयेद्यर्थं प्रतिपृच्छति ॥ ३१६ ॥

यस्मिन्नङ्गे स्थितो ज्वस्तत्रस्थः परिपृच्छति ।

तदा ज्वति ज्वोऽसौ यदि रोगैरुपद्रुतः ॥ ३१७ ॥

दक्षिणेन यदा वायुर्दूतो रौद्राक्षरो वदेत् ।

तदा ज्वति ज्वोऽसौ यन्त्रे समङ्गलं भवेत् ॥ ३१८ ॥

ज्वाकारञ्च वा धृत्वा ज्वाकारं विलोक्य च ।

ज्वास्थो ज्वितप्रश्ने तस्य स्याज्ज्वितं क्लमम् ॥ ३१९ ॥

वामाचारे तथा दक्षप्रवेशे यत्र वालने ।

तत्रस्थः पृच्छते दूतस्तस्य सिद्धिर्न संशयः ॥ ३२० ॥

प्रश्ने याधःस्थितो ज्वो नूनं ज्वो ङि ज्वति ।

उर्ध्वचारस्थितो ज्वो ज्वो याति यमालयम् ॥ ३२१ ॥

विपरीताक्षरप्रश्ने रिक्तायां पृच्छको यदि ।

विपर्ययं च विज्ञेयं विषमस्योदये सति ॥ ३२२ ॥

यन्द्रस्थाने स्थितो ज्वः सूर्यस्थाने तु पृच्छकः ।

तदा प्राणवियुक्तोऽसौ यदि वैद्यशतैर्वृतः ॥ ३२३ ॥

पिङ्गलायां स्थितो ज्वो वामे दूतस्तु पृच्छति ।

तदाऽपि म्रियते रोगी यदि त्राता मछेश्वरः ॥ ३२४ ॥

ओकस्य भूतस्य विपर्ययेऽपि रोगाभिर्भूतिर्भवतीऽपि पुंसाम् ।

तयोर्द्रयोर्बन्धुसुष्टुद्धिपत्तिः पक्षद्रये व्यत्ययतो मृतिः स्यात् ॥ ३२५ ॥

अथ कालप्रकरणम् ।

मासाद्यैव पक्षाद्यैव वत्सराद्यैव यथाऽहम् ।

क्षयकालं परीक्षेत वायुचारवशात्सुधीः ॥ ३२६ ॥

पञ्चभूतात्मकं दीपं शिवस्नेहेन सिञ्चितम् ।

रक्षयेत्सूर्यवातेन प्राणी ज्वः स्थिरो भवेत् ॥ ३२७ ॥

मारुतं बन्धयित्वा तु सूर्यं बन्धयते यदि ।

अभ्यासाज्ज्वते ज्वः सूर्यकालेऽपि वञ्चिते ॥ ३२८ ॥

गगनात्स्रवते यन्द्र कायपद्मानि सिञ्चयेत् ।

कर्मयोगसदाभ्यासैरमरः शशिसंश्रयात् ॥ ३२९ ॥

शशाङ्गं वारयेद्रात्रौ दिवा वार्यो दिवाकरः ।
 धृत्यभ्यासरतो नित्यं स योगी नात्र संशयः ॥ 330 ॥
 अहोरात्रे यदैकत्र वडते यस्य मारुतः ।
 तदा तस्य भवेन्मृत्युः सम्पूर्णे वत्सरत्रये ॥ 331 ॥
 अहोरात्रद्वयं यस्य पिङ्गलायां सदा गतिः ।
 तस्य वर्षद्वयं प्रोक्तं श्रुतितं तत्त्ववेदिभिः ॥ 332 ॥
 त्रिरात्रं वडते यस्य वायुरेकपुटे स्थितः ।
 तदा संवत्सरायुस्तं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ 333 ॥
 रात्रौ यन्द्रो दिवा सूर्यो वडेद्यस्य निरन्तरम् ।
 जानीयात्तस्य वै मृत्युः षण्मासाभ्यन्तरे भवेत् ॥ 334 ॥
 लक्ष्यं लक्षति लक्षणो न सलिले भानुर्यदा दृश्यते
 क्षीणो दक्षिणपश्चिमोत्तरपुरः षट्त्रिंशत्सैकतः ।
 मध्यं छिद्रमिदं भवेद्दशदिनं धूमाकुलं तद्दिने
 सर्वेङ्गैरभिभाषितं मुनिवरैरायुः प्रमाणं स्फुटम् ॥ 335 ॥
 दूतः कृष्णकषायकृष्णवसनो दन्तक्षतो मुञ्जित-
 स्तैलाभ्यक्तशरीररज्जुकरो दीनश्च पूर्णोत्तरः ।
 भस्माङ्गारकपालपाशमुसली सूर्यास्तमायाति यः
 कालीशून्यपदस्थितो गद्युतःकालानलस्याहतः(दृत) ॥ 336 ॥
 अकस्मात्स्थितविकृतिरकस्मात्पुरुषोत्तमः ।
 अकस्मादिन्द्रियोत्पातः सन्निपाताग्रलक्षणम् ॥ 337 ॥
 शरीरं शीतलं यस्य प्रकृतिर्विकृता भवेत् ।
 तदरिष्टं समासेन व्यासतस्तु निबोध मे ॥ 338 ॥
 दृष्टशब्देषु रमते शुद्धशब्देषु याप्यति ।
 पश्चात्तापो भवेद्यस्य तस्य मृत्युर्न संशयः ॥ 339 ॥
 दुङ्गारः शीतलो यस्य कुल्कारो वह्निसन्निभः ।
 मडावैद्यो भवेत्तस्य तस्य मृत्युर्भवेद्दधुवम् ॥ 340 ॥
 जिह्वां विषणुपदं ध्रुवं सुरपदं सन्मातृकामण्डल-
 मेतान्येवमरुन्धतीममृतगुं शुङ्कं ध्रुवं वा क्षणम् ।

अतेष्वेकमपि स्फुटं न पुरुषः पश्येत्पुरः प्रेषितः
सोऽवश्यं विशतीलु कालवदनं संवत्सरादूर्ध्वतः ॥ ३४१ ॥

अरश्मिभिर्भवं सूर्यस्थ वक्त्रेः शीतांशुमालिनः ।
दृष्ट्वैकादशमासायुर्नरश्चोर्ध्वं न ज्वति ॥ ३४२ ॥

वाप्यां पुरीषमूत्राणि सुवर्णां रजतं तथा ।
प्रत्यक्षमथवा स्वप्ने दशमासान् ज्वति ॥ ३४३ ॥

क्वचित्पश्यति यो दीपं सुवर्णं च कषान्वितम् ।
विउपाणि य भूतानि नवमासान् ज्वति ॥ ३४४ ॥

स्थूलाङ्गोऽपि कृशः कृशोऽपि सलसा स्थूलत्वमालभ्यते
प्राप्तो वा कनकप्रभां यद्वि भवेत्कूरोऽपि कृष्णच्छविः ।
शूरो भीरुसुधीरधर्मनिपुणः शान्तो विकारी पुमा-
न्नित्येवं प्रकृतिः प्रयाति यलनं मासाष्टकं ज्वति ॥ ३४५ ॥

पीडा भवेत्पाणितले च जिह्वा-
मूले तथा स्याद्गुधिरं च कृष्णम् ।
विद्धं न स (य)ग्लायति यत्र दृष्ट्या
ज्वेन्मनुष्यः स हि सप्तमासान् ॥ ३४६ ॥

मध्याङ्गुलीनां त्रितयं न वक्तं
रोगं विना शुष्यति यस्य कण्ठः ।
मुहुर्मुहुः प्रश्नवशेन जाज्यात्-
षड्भिः स मासैः प्रलयं प्रयाति ॥ ३४७ ॥

न यस्य स्मरणं किञ्चिद्दिद्यते स्तनयर्माणि ।
सोऽवश्यं पञ्चमे मासे स्कन्धाउढो भविष्यति ॥ ३४८ ॥

यस्य न स्फुरति ज्योतिः पीड्यते नयनद्वयम् ।
भरणं तस्य निर्दिष्टं यतुर्थे मासे निश्चितम् ॥ ३४९ ॥

दन्ताश्च वृषणौ यस्य न किञ्चिदपि पीड्यते ।
तृतीयं मासमावश्यं कालाज्ञायां भवेन्नरः ॥ ३५० ॥

अथ छायापुरुषकथनम् ।

कालो दूरस्थितो वाऽपि येनोपायेन लक्ष्यते ।
तं वदामि समासेन यथाऽऽदिष्टं शिवागमे ॥ ३५१ ॥

अेकान्तं विजन् गत्वा कृत्वाऽऽदित्यं य पृष्ठतः ।
 निरीक्षयेन्निजच्छायां कण्ठदेशे समाहितः ॥ ३५२ ॥
 ततश्चाकाशमीक्षेत र्द्धीं परब्रह्मणो नमः ।
 अष्टोत्तरशतं जप्त्वा ततः पश्यति शङ्खुरम् ॥ ३५३ ॥
 शुद्धस्फटिकसङ्काशं नानावृषधरं उरम् ।
 षड्मासाभ्यासयोगेन भूयराणां पतिर्भवेत् ।
 वर्षद्वयेन ते नाथ कर्ता कर्ता स्वयं प्रभुः ॥ ३५४ ॥
 त्रिकालज्ञात्वमाप्नोति परमानन्दमेव य ।
 सतताभ्यासयोगेन नास्ति किञ्चित्सुदुर्लभम् ॥ ३५५ ॥
 तद्रूपं कृष्णवर्णं यः पश्यति व्योम्नि निर्मले ।
 षड्मासान्मृत्युमाप्नोति स योगी नात्र संशयः ॥ ३५६ ॥
 पीते व्याधिं भयं रक्ते नीले डानि य विनिर्दिशेत् ।
 नानावर्णोऽथ येत्स्मिन्सिद्धश्च गीयते मडान् ॥ ३५७ ॥
 पदे गुल्फे य जठरे विनाशः क्रमशो भवेत् ।
 विनश्यतो यदा बाहू स्वयं तु भ्रियते ध्रुवम् ॥ ३५८ ॥
 वामबाहुस्तथा भार्या नश्यतेति न संशयः ।
 दक्षिणे बन्धुनाशो हि मृत्युं मासं विनिर्दिशेत् ॥ ३५९ ॥
 अशिशो मासमरणं विना जड्घं दिनाष्टकम् ।
 अष्टाभिः स्कन्धनाशेन छायालोपेन तत्क्षणात् ॥ ३६० ॥
 प्रातः पृष्ठगते रवौ य निमिषाच्छायाऽगुलीश्चाधरं
 दृष्ट्वाऽर्धेन मृत्तिस्त्वनन्तरमडो छायां नरः पश्यति ।
 तत्कर्णसकरास्य पार्श्वद्वयाभावे क्षणार्धात्स्वयं
 दिङ्मूढो हि नरःशिशोविगमतो मासांस्तु षड्शुवति ॥ ३६१ ॥
 अथ आसन्नमृत्युलक्षणानिवृत्तयाम् ।
 अेकाद्विषोऽशाडानि यद्वि भानुर्निरन्तरम् ।
 वडेधस्य य वै मृत्युः शेषाडेन मासिकः(के) ॥ ३६२ ॥
 सम्पूर्णा वडते सूर्यश्चन्द्रमां नैव दृश्यते ।

पक्षेण जायते मृत्युः कालज्ञानान् भाषितम् ॥ ३६३ ॥

मूत्रं पुरीषं वायुश्च समकालं प्रवर्तते ।

तदाऽसौ खलितो ज्ञेयो दशाह्ने भ्रियते ध्रुवम् ॥ ३६४ ॥

सम्पूर्णा वडते चन्द्रः सूर्यो नैव च दृश्यते ।

मासेन जायते मृत्युः कालज्ञानान् भाषितम् ॥ ३६५ ॥

अरुन्धतीं ध्रुवं चैव विष्णोस्त्रीणि पदानि च ।

आयुर्दानानां न पश्यन्ति यतुर्थं मातृमण्डलम् ॥ ३६६ ॥

अरुन्धती भवेज्जिह्वा ध्रुवो नासाग्रमेव च ।

भ्रुवौ विष्णुपदं ज्ञेयं तारकं मातृमण्डलम् ॥ ३६७ ॥

नव भ्रुवं समं धोषं पञ्च तारां त्रिनासिकाम् ।

जिह्वामेकदिनं प्रोक्तं भ्रियते मानवो ध्रुवम् ॥ ३६८ ॥

कोणावक्षणोरङ्गुलिभ्यां किञ्चित्पीज्य निरीक्षयेत् ।

(कोणावक्षणोरङ्गुलिभ्यां किञ्चिदपिज्य लोकयेत् ।)

यदा न दृश्यते बिन्दुर्दशाङ्गेन भवेन्मृतिः ॥ ३६९ ॥

तीर्थस्नानेन दानेन तपसा सुकृतेन च ।

जपैर्ध्यानेन योगेन जायते कालवञ्चना ॥ ३७० ॥

शरीरं नाशयन्त्येते दोषा धातुमलास्तथा ।

समस्तु वायुर्विज्ञेयो बलतेजोविवर्धनः ॥ ३७१ ॥

रक्षाणीयस्ततो देहो यतो धर्मादिसाधनम् ।

अथ योगप्रकरणम् ।

योगाभ्यासात्त्वमायान्ति साधुजप्यास्तु साध्यताम् ।

असाध्याञ्छ्रुवितं ध्रुन्ति न तत्रास्ति प्रतिष्ठिता ॥ ३७२ ॥

येषां हृदि स्फुरति शाश्वतमद्वितीयं

तेजस्तमोनिवडनाशकरं रडस्यम् ।

तेषामभाण्डशशिरभ्यस्युक्तान्तिभाजं

स्वप्नेऽपि नो भवति कालभयं नराणाम् ॥ ३७३ ॥

छडा गङ्गेति विज्ञेया पिङ्गला यमुना नदी ।

मध्ये सरस्वतीं विधात्प्रयागादिसमं तथा ॥ ३७४ ॥

आदौ साधनमाभ्यातं सद्यः प्रत्ययकारकम् ।

अध्वपद्मासनो योगी अन्धयेदुद्भियानकम् ॥ ३७५ ॥

पूरकः कुम्भकश्चैव रेयकश्च तृतीयकः ।

ज्ञातव्यो योगिभिर्नित्यं देहसंशुद्धिदेतवे ॥ ३७६ ॥

पूरकः कुरुते धृष्टिं धातुसाम्यं तथैव य ।

कुम्भकः स्तम्भनं कुर्याज्जुवरक्षाविवर्द्धनम् ॥ ३७७ ॥

रेयको ढरते पापं कुर्याद्योगपदं व्रजेत् ।

पश्चात्सङ्ग्रामवत्तिष्ठेत्त्वयवन्धं य कारयेत् ॥ ३७८ ॥

कुम्भयेत्सङ्गं वायुं यथाशक्ति प्रकल्पयेत् ।

रेययेच्चन्द्रमार्गोऽसूर्योऽप्यपूरयेत्सुधीः ॥ ३७९ ॥

यन्द्रं पिबति सूर्यश्च सूर्यं पिबति यन्द्रमाः ।

अन्योन्यकालभावेन जुवेद्यायन्द्रतारकम् ॥ ३८० ॥

स्वीयाङ्गे वडते नाडी तन्नाडीरोधनं कुरु ।

मुषभन्धममुञ्च्यन्वै पवनं जायते युवा ॥ ३८१ ॥

मुषनासाक्षिकार्णान्तानङ्गुलीभिर्निरोधयेत् ।

तत्त्वोदयमिति ज्ञेयं षण्मुष्ठीकरणं प्रियम् ॥ ३८२ ॥

तस्य वृषं गतिः स्वाद्यो मण्डलं लक्षणं त्विदम् ।

स वेत्ति मानवो लोके संसर्गादपि मार्गवित् ॥ ३८३ ॥

निराशो निष्कलो योगी न डिञ्चिदपि चिन्तयेत् ।

वासनामुन्मनां कृत्वा कालं जयति वीलया ॥ ३८४ ॥

विश्वस्य वेदिकाशक्तिर्नेत्राभ्यां परिदृश्यते ।

तत्रस्थं तु मनो यस्य याममात्रं भवेद्विड ॥ ३८५ ॥

तस्यायुर्वर्धते नित्यं घटिकात्रयमानतः ।

शिवेनोक्तं पुरा तन्त्रे सिद्धस्य गुणगह्वरे ॥ ३८६ ॥

अध्वपा पद्मासनं ये गुदगतपवनं सन्निरुद्ध्यामुमुख्यैस्तं

तस्यापानरन्ध्रकमजितमनिलप्राणशक्त्यानिरुद्ध्य ।

अेकीभूतं सुषुम्नाविवरमुपगतं ब्रह्मरन्ध्रं य नीत्वा

निक्षिप्याकाशमार्गे शिवयरणरता यान्ति ते केडपि धन्याः ॥ ३८७ ॥

अेतज्जनाति यो योगी अेतत्पठति नित्यशः ।
सर्वदुःखविनिर्मुक्तो लभते वाञ्छितं इलम् ॥ ३८८ ॥

अथ स्वरज्ञानप्रशंसा ।

स्वरज्ञानं नरे यत्र लक्ष्मीपादतले भवेत् ।
सर्वत्र य शरीरेऽपि सुप्तं तस्य सदा भवेत् ॥ ३८९ ॥

प्राणवः सर्ववेदानां ब्राह्मणो भास्करो यथा ।
मृत्युलोके तथा पूज्यः स्वरज्ञानी पुमानपि ॥ ३९० ॥

नाडीत्रयं विजानाति तत्त्वज्ञानं तथैव य ।
नैव तेन भवेत्तुल्यं लक्ष्कोटिरसायनम् ॥ ३९१ ॥

अेकाक्षरप्रदातारं नाडीभेदविवेचकम् ।
पृथिव्यां नास्ति तद्द्रव्यं यदत्वायानृणं भवेत् ॥ ३९२ ॥

स्वरतत्त्वं तथा युद्धं देवि वश्यं स्त्रियस्तथा ।
गर्भाधानं य रोगश्च कलार्धनैव मुख्यते ॥ ३९३ ॥

अेवं प्रवर्तितं लोके प्रसिद्धं सिद्धयोगिभिः ।
यन्द्रार्कगण्डो जाप्यं पठतां सिद्धिदायकम् ॥ ३९४ ॥

स्वस्थाने तु समासीनो निद्रां चाडारमल्पकम् ।
श्रित्तयेत्परमात्मानं यो वेद स भविष्यति ॥ ३९५ ॥

धृत्युभामधेश्वरसंवादे स्वरुदयज्ञानं सम्पूर्णम् ।

Proofread by Ruma Dewan

Shivasvarodayah

pdf was typeset on January 19, 2026

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

